

Vrijheidsstrijder Don Marco

Marco Visser

Een verhaal over vrijheid, moed en hoop in een Europa dat langzaam ten onder gaat.

© 2026 Marco Visser

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur, behoudens de uitzonderingen die de wet stelt.

Titel: Vrijheidsstrijder Don Marco

Auteur: Marco Visser

Eerste druk: 2026

Omslagontwerp: Marco Visser

Deze roman is fictie. Personages, dialogen en gebeurtenissen zijn fictief of voor het verhaal aangepast. Overeenkomsten met bestaande personen of gebeurtenissen berusten, tenzij uitdrukkelijk anders vermeld, op toeval.

Gedrukt in de Europese Unie.

"Vrijheid is niet het ontbreken van angst,
maar de moed om ondanks die angst
te blijven staan."

— *Don Marco*

Voorwoord

Vrijheid.

Het is een woord dat we dagelijks uitspreken, maar waarvan de werkelijke waarde vaak pas zichtbaar wordt wanneer zij dreigt te verdwijnen.

Met Vrijheidsstrijder Don Marco wil ik de lezer meenemen naar een Europa waarin vrijheid niet langer vanzelfsprekend is. Een Europa waarin gewone mensen worden geconfronteerd met buitengewone omstandigheden en gedwongen worden keuzes te maken die hun leven voorgoed veranderen.

Deze roman is een werk van fictie. Tegelijkertijd is het verhaal geïnspireerd door persoonlijke ervaringen, historische gebeurtenissen en de overtuiging dat vrijheid, moed en menselijkheid altijd het verdedigen waard zijn. Om die reden zijn personages, locaties en gebeurtenissen deels verzonnen en deels gebaseerd op werkelijkheid. Feiten en fictie lopen bewust in elkaar over om een verhaal te vertellen dat geloofwaardig, meeslepend en vooral menselijk is.

Don Marco is geen onoverwinnelijke held. Hij is een gewone man die onverwacht terechtkomt in een wereld waarin angst, verlies en onzekerheid de boventoon voeren. Zijn reis laat zien dat ware moed niet ontstaat doordat iemand geen angst kent, maar doordat hij ondanks die angst blijft handelen.

Ik hoop dat dit boek niet alleen spanning biedt, maar ook aanzet tot nadenken. Wat betekent vrijheid werkelijk? Hoe ver zou jij gaan om haar te beschermen? En welke keuzes maak je wanneer alles wat vanzelfsprekend leek, in één klap verdwijnt?

Dank je dat je de tijd neemt om dit verhaal te lezen. Ik hoop dat de reis van Don Marco je raakt, je aan het denken zet en je eraan herinnert dat vrijheid nooit vanzelfsprekend is.

Veel leesplezier.

Marco Visser

Don Marco

Hoofdstuk 1 — De Rustige Ochtend

De regen tikte zacht tegen het slaapkamerraam terwijl Don Marco zijn ogen opende.

05:47.

Te vroeg voor de meeste mensen.

Precies goed voor hem.

Hij bleef enkele seconden stilliggen terwijl hij luisterde naar het monotone geluid van de wind tussen de gebouwen. Eindhoven sliep nog half. Alleen ergens in de verte klonk het zware gerommel van een vroege bus die door de natte straten reed.

Normaal gaf dat geluid hem rust.

Vandaag niet.

Hij draaide zich om, pakte zijn telefoon van het nachtkastje en zag direct dat er iets niet klopte.

Geen verbinding. Hij fronste. Dat gebeurde zelden.

Zijn wifi werkte nog, maar meerdere applicaties bleven laden zonder resultaat. Mailservers reageerden niet. Berichten kwamen vertraagd binnen. Twee beveiligde monitoring-apps die hij voor zijn werk gebruikte stonden volledig rood.

Dat was vreemd. Heel vreemd.

Don Marco stond op en liep naar de keuken van zijn appartement. De houten vloer kraakte zacht onder zijn voeten. Buiten hing een grijze lucht boven de stad alsof de ochtend zelf twijfelde of ze wel wilde beginnen.

Hij zette koffie terwijl op de achtergrond automatisch het nieuws opstartte via een scherm aan de muur.

“...spanningen aan de oostgrens van Europa lopen verder op...”

Hij keek nauwelijks op.

De afgelopen maanden ging het nergens anders meer over.

Rusland.

Cyberaanvallen.

NAVO.

Dreigingen.

Sancties.

Iedereen had er inmiddels een mening over. Op sociale media voerden mensen oorlogen vanuit hun woonkamer terwijl ze koffie dronken en zich veilig voelden achter schermen.

Maar iets voelde anders vandaag.

Hij pakte zijn mok en liep naar zijn werkruimte. Drie monitoren lichtten op in het halfduister van de kamer.

Binnen enkele seconden veranderde zijn rustige blik.

“Wat...”

Hij zette zijn koffie langzaam neer.

Normaal zag hij hooguit kleine storingen in netwerken van klanten.

Nu zag hij iets totaal anders.

Datastromen vielen tegelijk weg in meerdere landen.

Duitsland.

Polen.

Tsjechië.

Delen van Nederland.

Geen gewone storing.

Dit was gecoördineerd.

Zijn vingers bewogen snel over het toetsenbord terwijl hij probeerde verbinding te maken met externe servers.

Geen reactie.

Nogmaals.

Niets.

Hij voelde hoe zijn hartslag langzaam veranderde.

Niet paniek.

Instinct.

Het soort instinct dat je vertelt dat er iets nadert wat groter is dan jezelf.

Op het scherm verscheen plotseling een foutmelding die hij nog nooit eerder had gezien.

INTERNATIONALE BACKBONE VERBINDING VERBROKEN

Zijn telefoon begon tegelijk te trillen.

Berichten stroomden binnen zodra het netwerk kort terugkeerde.

“Heb jij dit ook?”

“Banken liggen eruit.”

“Treinen rijden niet meer.”

“Wat gebeurt er?”

“Bel me NU.”

Hij keek naar buiten.

Beneden op straat stopte een bus midden op de weg. Mensen stapten uit en keken verward om zich heen. Verkeerslichten knipperden onregelmatig.

Toen viel ineens de stroom uit.

De monitoren werden zwart.

Het appartement viel stil.

Te stil.

Alleen de regen bleef hoorbaar.

Don Marco liep langzaam naar het raam.

In de verte, ergens boven de skyline van Eindhoven, steeg een donkere rookkolom omhoog.

Zijn telefoon gaf één laatste melding voordat ook het mobiele netwerk wegviel.

BREAKING NEWS: GROTE CYBERAANVAL TREFT EUROPA

Daarna werd het scherm zwart.

En voor het eerst in jaren voelde Eindhoven niet meer veilig.

Hoofdstuk 2 — Storingen

De stilte duurde nog geen minuut.

Toen begonnen buiten de sirenes.

Eerst één.

Daarna meerdere tegelijk.

Don Marco bleef voor het raam staan terwijl blauwe lichten reflecteerden op het natte asfalt beneden. Mensen kwamen langzaam hun appartementen uit alsof niemand precies wist wat er gebeurde, maar iedereen voelde dat het fout zat.

Zijn telefoon was dood.

Geen bereik.

Geen internet.

Geen meldingen meer.

Dat maakte hem nerveus.

Niet omdat hij verslaafd was aan technologie — maar omdat hij wist hoe afhankelijk Europa ervan geworden was.

Hij draaide zich om en liep terug naar zijn werkruimte. De monitoren waren zwart, maar zijn noodstelsel draaide nog op batterijvoeding. Kleine groene lampjes knipperden onder zijn bureau.

Hij ging zitten en startte handmatig een afgesloten netwerkterminal op. Langzaam verscheen er tekst op het scherm.

VERBINDING INSTABIEL

EXTERNE ROUTES NIET BEREIKBAAR

NOORD-EUROPESE BACKBONE OFFLINE

Zijn ogen vernauwden zich.

“Dat kan niet...”

Zelfs tijdens eerdere grote cyberaanvallen bleef er altijd wel iets actief. Back-upsystemen. Alternatieve routes. Satellietverbindingen.

Maar dit voelde anders.

Alsof iemand exact wist waar hij moest toeslaan.

Hij opende een beveiligd monitoringprogramma dat normaal alleen gebruikt werd voor kritieke infrastructuur.

Elektriciteitsnetwerken.

Datacenters.

Verkeerssystemen.

Communicatiepunten.

Steeds meer locaties kleurden rood.

Duitsland.

België.

Polen.

Delen van Frankrijk.

Toen verscheen ineens een nieuw symbool op zijn scherm.

MILITAIR PRIORITEITSVERKEER GEDETECTEERD

Hij verstijfde.

Militair netwerkverkeer?

Hier?

Zijn vingers bewogen sneller over het toetsenbord terwijl hij probeerde de bron te traceren, maar de verbinding haperde voortdurend.

Plotseling klonk beneden geschreeuw.

Don Marco liep terug naar het raam.

Op straat was de sfeer veranderd.

Auto's stonden vast op kruispunten doordat verkeerslichten volledig waren uitgevallen. Mensen discussieerden luid met elkaar. Sommigen filmde met hun telefoons ondanks het feit dat bijna niets meer werkte.

Een vrouw trok haar kind haastig mee over straat.

Een man schreeuwde:

“Dit is een aanval! Ik zeg jullie, dit is een aanval!”

Niemand reageerde.

Of misschien wilde niemand reageren.

Want zodra mensen het woord oorlog hardop uitspreken... wordt het echt.

Don Marco keek omhoog naar de donkere lucht boven Eindhoven.

Geen vliegtuigen.

Geen normale verkeersgeluiden.

Zelfs de stad leek gespannen.

Toen sprong plotseling het noodkanaal van de televisie aan.

Het scherm flikkerde.

Een nieuwslezer verscheen in beeld, zichtbaar nerveus.

“Wij ontvangen zojuist berichten dat meerdere Europese landen getroffen zijn door grootschalige cyberaanvallen. Overheden onderzoeken momenteel de situatie. Burgers worden verzocht kalm te blijven en thuis te blijven totdat meer informatie beschikbaar is.”

Kalm blijven.

Dat zei men altijd vlak voordat alles erger werd.

Het beeld viel kort weg.

Toen kwam het terug.

Nu verscheen er livebeeld vanuit Duitsland.

Treinstations lagen stil.

Snelwegen stonden vast.

Luchthavens werden geëvacueerd.

Op de achtergrond klonken sirenes.

De nieuwslezer kreeg plotseling een bericht in zijn oor en zijn gezicht verloor zichtbaar kleur.

“Dames en heren... er komen onbevestigde meldingen binnen van explosies bij meerdere energiecentrales in Oost-Europa...”

Het scherm stoorde hevig.

Ruis vulde de kamer.

Daarna verscheen voor enkele seconden een vreemd zwart beeld met witte letters.

SYSTEM FAILURE

Europa valt.

Toen werd alles zwart.

Don Marco voelde hoe een koude spanning langs zijn rug trok.

Niet angst.

Nog niet.

Maar iets veel gevaarlijkers.

Besef.

Hij liep naar zijn kast en trok een donkere jas aan. Daarna opende hij een metalen lade onder zijn bureau.

Binnen lagen:

- powerbanks
- portofoons
- zaklampen
- externe harde schijven
- noodbatterijen

Voorzorgsmaatregelen.

Mensen hadden hem er vroeger weleens paranoïde om genoemd.

Nu voelde paranoia ineens als voorbereiding.

Hij vulde een rugzak terwijl buiten opnieuw sirenes begonnen te loeien.

Harder dit keer.

Dichterbij.

Plotseling ging er hard op de deur van zijn appartement.

Drie snelle kloppen.

Daarna stilte.

Don Marco keek langzaam op.

Niemand kwam onaangekondigd langs om zes uur 's ochtends.

Zeker niet vandaag.

Opnieuw.

Drie kloppen.

Harder nu.

Hij liep langzaam richting de voordeur terwijl zijn hartslag steeds zwaarder begon te klinken in de stilte van het appartement.

Toen hoorde hij een bekende vrouwenstem aan de andere kant van de deur.

“Marco... doe open.”

Esther.

Maar er klonk iets in haar stem wat hij nog nooit eerder had gehoord.

Angst.

Hoofdstuk 3 — Esther

De regen was opgehouden, maar boven Eindhoven hing nog steeds een zware grijze lucht alsof de stad voelde dat er iets naderde.

Don Marco duwde de zware deur van de trainingsruimte open en werd direct begroet door de bekende geur van rubber, ijzer en zweet.

Normaal gaf die geur hem rust.

Structuur.

Discipline.

Controle.

Vandaag voelde zelfs deze plek anders.

Boven de bar hing een televisiescherm zonder geluid. Op de ondertiteling liep een rode balk voorbij.

SPANNINGEN IN OOST-EUROPA NEMEN VERDER TOE

CYBERAANVALLEN TREFFEN MEERDERE LANDEN

Niemand keek er echt naar.

Mensen trainden alsof morgen vanzelfsprekend was.

Alsof Europa nog steeds veilig was.

Don Marco liep langzaam door de zaal terwijl hij automatisch alles observeerde. Jarenlange discipline. Mensen groetten hem kort. Gewichten sloegen ritmisch tegen elkaar terwijl muziek zacht door de ruimte dreunde.

Hij keek op zijn horloge.

18:03.

Te laat.

Dat paste niet bij haar.

Precies op dat moment ging de deur open.

En meteen veranderde de sfeer in zijn hoofd.

Esther stapte naar binnen met een zwarte sporttas over haar schouder. Haar lange blonde haar viel nog licht vochtig over haar jas. Zelfs zonder moeite trok ze aandacht.

182 centimeter.

Sterk.

Elegant.

Een slank sportief lichaam dat jarenlange discipline verried. Haar opvallende blauwe ogen bewogen direct door de ruimte alsof ze automatisch iedere uitgang en iedere beweging registreerde.

Niet nerveus.

Getraind.

Don Marco zag het meteen.

Dat deed ze altijd.

“Drie minuten te laat,” zei hij droog.

Een kleine glimlach verscheen op haar gezicht.

“Je bent milder geworden.”

“Dat zeggen mensen vlak voordat ze extra rondes moeten doen.”

Ze lachte zacht terwijl ze haar jas ophing.

Mensen in de zaal maakten automatisch ruimte toen ze langs liep, zonder precies te begrijpen waarom.

Esther straalde geen agressie uit.

Maar wel controle.

Het soort controle dat alleen ontstaat wanneer iemand geleerd heeft hoe snel chaos kan ontstaan.

Don Marco liep achter haar aan richting het vrije gewichtengedeelte.

“Drukke dag?” vroeg hij.

“Druk genoeg.”

“Klinkt mysterieus.”

“Dat is het tegenwoordig ook.”

Hij keek kort naar haar terwijl ze haar sporthandschoenen aantrok.

Hij herinnerde zich nog precies de eerste keer dat ze jaren geleden tegenover hem stond tijdens close combat training.

Geen angst.

Geen twijfel.

Alleen focus.

Ze leerde sneller dan bijna iedereen die hij ooit had getraind.

Wapendiscipline.

Beweging onder druk.

Controle tijdens stress.

Alsof haar lichaam al gewend was aan gevaar voordat ze ooit een uniform droeg.

“Je kijkt alsof je ergens anders bent,” zei Esther.

“Misschien ben ik dat ook.”

Ze keek hem onderzoekend aan.

“Die storingen van vanochtend?”

Hij knikte.

“Het voelt niet normaal.”

“Dat is het ook niet.”

Don Marco pakte een handdoek van de bank.

“Cyberaanvallen gebeuren constant.”

“Niet op deze schaal.”

“Misschien overdrijft de media.”

Esther schudde langzaam haar hoofd.

“De media lopen juist achter.”

Dat antwoord bleef hangen.

Niet dramatisch uitgesproken.

Juist kalm.

Alsof ze iets wist wat anderen nog niet zagen.

Op het televisiescherm verschenen beelden van militaire colonnes ergens in Oost-Europa. Commentatoren praatten zichtbaar gespannen met elkaar terwijl onderaan nieuwe waarschuwingen voorbij schoven.

Niemand in de zaal reageerde echt.

Een paar mensen keken hooguit kort op voordat ze verder trinden.

Alsof oorlog onmogelijk was geworden in Europa.

“Jij denkt echt dat dit fout gaat?” vroeg Don Marco.

Esther trok de bandages rond haar polsen strakker.

“Ik denk dat mensen pas gevaar zien wanneer het al begonnen is.”

Hij keek haar aan.

“Dat klinkt alsof je dit eerder hebt meegemaakt.”

Heel even verscheen er iets donkers in haar blik.

Een herinnering misschien.

Of spijt.

“Je vergeet sommige dingen nooit,” zei ze zacht.

Voordat Don Marco kon reageren klonk plotseling een harde pieptoon door de zaal.

Alle lichten knipperden tegelijk.

De muziek viel uit.

De televisies werden zwart.

Mensen stopten direct met trainen.

Een seconde later sprongen rode noodlampen aan.

De hele ruimte kleurde donkerrood.

Iemand vloekte achterin.

Don Marco pakte instinctief zijn telefoon.

Geen netwerk.

Naast hem deed Esther iets anders.

Zij keek direct naar de ramen.

Naar buiten.

Alert.

Veel te alert.

Toen klonk in de verte het geluid van meerdere sirenes.

Niet één.

Tientallen.

Daarna begonnen ineens alle telefoons in de zaal tegelijk te trillen.

Een noodmelding verscheen op de schermen.

NATIONALE VEILIGHEIDSWAARSCHUWING

BLIJF BINNEN

VERMIJD DRUKKE LOCATIES

VOLG OFFICIËLE KANALEN

De ruimte werd stil.

Echt stil.

Don Marco keek langzaam naar Esther.

Zij keek al terug.

En voor het eerst sinds hij haar kende zag hij geen afstand meer in haar ogen.

Alleen voorbereiding.

Hoofdstuk 4 — De Eerste Angst

De lucht boven Eindhoven voelde zwaarder dan normaal.

Niet door regen.

Niet door kou.

Maar door iets wat niemand echt kon uitleggen.

Don Marco liep langzaam tussen de schappen van de supermarkt terwijl hij de mensen observeerde. Winkelwagens botsten tegen elkaar. Blikken soep verdwenen in grote hoeveelheden in karren. Waterflessen waren bijna volledig uitverkocht.

Mensen glimlachten nog wel.

Maar het waren gespannen glimlachen.

Te snel.

Te geforceerd.

Alsof iedereen deed alsof alles normaal was terwijl niemand het nog geloofde.

Boven de groenteafdeling hing een televisiescherm waarop een nieuwslezer zichtbaar nerveus sprak.

“De Europese Commissie roept burgers op om kalm te blijven na de recente cyberaanvallen die meerdere vitale infrastructuren hebben geraakt...”

Don Marco pakte een fles water uit het schap.

Leeg.

Hij keek verder.

Nog vijf flessen over.

Normaal stond hier een volle pallet.

Een oudere man naast hem schudde zijn hoofd.

“Dit heb ik sinds corona niet meer gezien,” mompelde hij.

Don Marco knikte kort.

Maar diep vanbinnen wist hij dat dit anders was.

Veel erger.

Zijn telefoon trilde.

Een bericht van Esther.

> “Je moet voorbereidingen treffen.”

Hij keek enkele seconden naar het scherm voordat hij antwoordde.

> “Waarvoor precies?”

De reactie kwam vrijwel direct.

> “Voor wat eraan komt.”

Meer schreef ze niet.

Dat maakte het alleen maar erger.

Hij liep richting de kassa's en zag dat meerdere pinautomaten storing gaven. Mensen begonnen geïrriteerd te raken.

“Contant betalen alleen!” riep een medewerker gespannen.

Direct ontstond rumoer.

“Dit kan toch niet?”

“Mijn bankapp werkt niet!”

“Wat is hier aan de hand?”

Don Marco voelde hoe de sfeer langzaam omsloeg.

Angst verspreidde zich sneller dan een virus.

En angst maakte mensen gevaarlijk.

Buiten trok een harde wind langs de gebouwen terwijl hij zijn tas achterin zijn auto legde. In de verte hoorde hij sirenes.

Veel sirenes.

Meer dan normaal.

Hij stapte in en startte de motor.

De radio sprong automatisch aan.

“...meerdere Europese regeringen bevestigen inmiddels sabotage van communicatienetwerken...”

“...NAVO beraadt zich op verdere stappen...”

“...onbevestigde berichten spreken over militaire bewegingen richting Oost-Europa...”

Hij zette de radio harder.

“...de Nederlandse regering adviseert burgers noodvoorraden in huis te halen...”

Toen viel de zender plotseling weg in een harde ruis.

Don Marco keek op.

Zelfs de radio begon nu uit te vallen.

Zijn handen klemde steviger om het stuur.

Bij een verkeerslicht zag hij mensen discussiëren op straat. Twee mannen schreeuwden tegen elkaar naast een stilgevalen bus. Verderop stond een rij voor een geldautomaat die niet meer werkte.

De spanning hing overal.

Onzichtbaar.

Maar voelbaar.

Hij reed richting huis terwijl donkere wolken zich samenpakten boven de stad. Een militaire helikopter vloog laag over Eindhoven.

Te laag.

Mensen stopten op straat om omhoog te kijken.

Dat gebeurde bijna nooit.

Zijn telefoon ging opnieuw.

Esther.

Hij nam direct op.

“Marco.”

Haar stem klonk kalm.

Te kalm.

“Wat weet jij?” vroeg hij.

Een korte stilte.

Daarna hoorde hij haar ademhaling.

“Dit stopt niet meer.”

Hij voelde een koude spanning door zijn lichaam trekken.

“Waar heb je het over?”

“Luister goed,” zei ze zacht. “Als de stroom volledig uitvalt moet je direct weg uit de stad.”

“Weg? Waarheen?”

“Dat maakt niet uit.”

“Esther—”

“Ze bereiden Europa voor op iets groots.”

“Wie?”

Weer stilte.

Toen hoorde hij iets op de achtergrond.

Sirene’s.

Geschreeuw.

Metaal.

Alsof zij ergens buiten stond.

“Esther, waar ben je?”

“Bereid je voor,” zei ze.

Daarna verbrak de verbinding.

Don Marco bleef enkele seconden naar zijn telefoon kijken.

Geen signaal meer.

Voor hem sprongen plotseling alle verkeerslichten tegelijk op zwart.

Auto's begonnen abrupt te remmen.

Mensen stapten uit.

Toen viel in één klap de stroom uit in heel de straat.

Gebouwen werden donker.

Reclameschermen stierven.

De stad viel stil.

En ergens in de verte klonk een doffe explosie.

Hoofdstuk 5 — De Nacht Zonder Netwerk

De stad voelde anders zonder internet.

Alsof iemand onzichtbaar het hart uit de wereld had gehaald.

Eindhoven lag onder een donkere, onnatuurlijke stilte terwijl regenwater langzaam langs verlaten bushokjes droop. Reclameschermen waren zwart. Verkeerslichten werkten half of helemaal niet meer. Mensen liepen sneller dan normaal over straat, met telefoons in hun handen alsof ze hoopten dat het scherm plotseling weer leven zou tonen.

Maar niets werkte.

Geen berichten.

Geen nieuwsfeeds.

Geen bankapps.

Geen contact.

Alleen onzekerheid.

Don Marco zat achter in zijn appartement voor zijn uitgeschakelde monitoren. Kaarslicht flikkerde zwak over de muren terwijl hij opnieuw probeerde verbinding te maken met externe netwerken via een noodstelsel dat hij jaren geleden had gebouwd.

Niets.

Hij wreef vermoeid door zijn korte blonde haar en keek naar de foutmeldingen.

Backbone failure.

Satellite interruption.

DNS collapse.

Dit was geen gewone cyberaanval meer.

Dit was voorbereiding.

Hij voelde het diep vanbinnen.

Zijn ogen gleden naar buiten. In de verte hoorde hij sirenes door de natte nacht snijden. Kort daarna volgde het geluid van een helikopter boven de stad.

Laag.

Veel te laag.

Zijn telefoon trilde ineens kort.

Eén bericht kwam vertraagd binnen voordat het netwerk opnieuw wegviel.

Esther.

“Blijf binnen. Dit loopt volledig uit de hand.”

Hij keek enkele seconden naar haar naam op het scherm.

Daarna probeerde hij direct terug te bellen.

Geen verbinding.

“Verdomme...”

Voor het eerst die avond voelde hij echte onrust.

Niet om zichzelf.

Om haar.

Een harde klap buiten liet de ramen trillen.

Don Marco liep direct naar het raam.

Beneden ontstond chaos op straat. Mensen wezen richting het centrum terwijl ergens verderop dikke zwarte rook tussen gebouwen omhoog steeg.

Nog een explosie.

Dit keer dichterbij.

Autoalarmen begonnen tegelijk af te gaan.

Een vrouw schreeuwde ergens beneden.

Mensen begonnen te rennen.

Niet wetend waarvoor.

Maar iedereen voelde hetzelfde:

er ging iets verschrikkelijk mis.

Don Marco trok snel een donkere jas aan en pakte een rugzak uit de kast. Oude gewoontes. Altijd voorbereid zijn.

Water.

Zaklamp.

Powerbanks.

EHBO-kit.

Laptop.

Noodradio.